

Opinió

Les primeres vegades

LETICIA
ASENJO

Què cal fer quan no t'agrada un llibre i et trobes el seu autor?

Diuem que al Japó els costa tant dir que no que, quan els conviden a sopar, tot i saber que no hi aniran, accepten la invitació i després no s'hi presenten.

En el món literari, he detectat una situació similar, que és quan et trobes algú que t'explica que s'ha llegit el teu llibre i no diu res més: ni si li ha agradat, ni tan sols si ha rigut (en el meu cas, és el *feedback* més recurrent). Després de donar les gràcies per la lectura, i com que la persona no afegeix cap més comentari, s'acostuma a crear un silenci incòmode d'aquells de pujo-a-l'ascensor-amb-un-veí-i-després-de-parlar-de-la-calor-que-fa-per-ser-desembre-ja-no-sé-què-més-dir-i-només-tinc-ganes-de-sortir-corrents. La interpretació que en faig, com a bona introvertida que soc, és que el llibre els ha agradat tan poc que no poden ni mentir, com els japonesos.

Haig de dir que, quan la gent em celebra el que escric, tampoc m'ho crec gaire. Fa uns dies la Carlota Gurt piulava que a ella també li passa, i que al món hi ha massa motius per mentir: paternalisme, llàstima, menyspreu, hipocresia, interès, covardia, ignorància o estupidesa; i pocs per dir la veritat. Si soc sincera, reconec que jo també he mentit al fer *feedback* de llibres, tancant aquest cercle infernal. Però, com en sortim? Si em demanen que llegeixi un llibre abans de pu-

blicar-se, puc ser una lectora crítica (sempre amb respecte, perquè un tema del qual parlarem un dia és com diferenciar les crítiques constructives de qui només et projecta la seva enveja). Trobo innecessari dir-li a un autor que el seu llibre, ja publicat, no m'ha fet el pes perquè la meua opinió, com la de tothom, sobretot quan no ens la demanen, és només això: una opinió.

Trobo innecessari dir a un autor que el seu llibre, ja publicat, no m'ha fet el pes: és només una opinió

Hi ha l'opció de no llegir els llibres dels escriptors que coneixem, però no cal tirar-se pedres a la pròpia teulada, que escrivim en una llengua minoritzada i les vendes ja van prou magres. També podem amagar que hem llegit un llibre. Però llavors sap greu no dir-ho perquè hem dedicat temps a aquella lectura i, al cap i a la fi, els escriptors escrivim per a això, perquè ens llegeixin.

Potser no és mala idea fer el "retorn a la japonesa". Quina millor mostra de cortesia pot haver-hi cap a un escriptor que acceptar la seva invitació a ser llegit? No se me n'acut cap de més bona, encara que després no es presenti ningú a sopar. ✍

Cagada l'hemus

MARIA
RODRÍGUEZ
MARINÉ

¿I si ho escrivim com ho diem?

Comencó l'any amb la porta del garatge espatllada: "Aquesta porta estarà fora de servei fins a la seva substitució". Sí, ja sé que he de donar gràcies perquè a la comunitat han decidit escriure el missatge en català i tot allò del got mig ple, i, a sobre, estrictament no hi ha cap falta d'ortografia, però és l'exemple perfecte per tractar dos usos abusius que ens assetgen cada cop més: el dels possessius i el dels noms que podrien ser verbs.

Anem a pams. Regla número u de redacció bàsica: per expressar accions, els verbs sempre són més àgils, clars i directes que els noms. "La porta estarà fora de servei fins que se substitueixi" (o fins que algun operari s'apiadi de nosaltres i vingui a substituir-la en plenes festes de Nadal) s'entén molt millor: el text llisca més. Algú que no es pogués estar de voler demostrar que escriu bé, potser tindria la temptació de posar-hi "fins que sigui substituïda", però la veu

L'ús del nom en comptes del verb propicia un altre abús, el dels possessius

passiva tampoc és bon recurs per agilitzar res. Ens empeeny a utilitzar-la la falsa creença que allunyar-se del que diem habitualment, que encarcerar-ho, ho fa més correcte, ens fa

més cultes, ens atorga saviesa i erudició, encara que segurament només és una necessitat primària d'amagar les nostres inseguretats. No cal patir, passa a les millors famílies.

Precisament l'ús del nom en comptes del verb propicia l'altre abús, el dels possessius. I aquest fa més malícia, perquè és d'origen forà. La influència de l'anglès, que a nosaltres ens arriba sobretot a través del castellà, pressiona perquè, amb l'ajuda inestimable de la publicitat, caiguem a la seva trampa. Si no, vegeu "Compra la teva entrada", "Apagueu els vostres telèfons mòbils" o "Venem el teu pis". Quan hi entren en joc parts del cos la cosa és especialment sagnant: "Rentta les teves mans", "Cuida la teva pell" o "Pinta els teus llavis" són exemples caçats al vol que en la llengua espontània mai diríem així, que per a això tenim uns formosos pronoms ("Rentta't les mans", "Cuida't la pell" o "Pinta't els llavis"). Almenys ara com ara ho tenim clar. "Fins a la seva desclarificació". ✍

En breu

Centenari de Katherine Mansfield

El 9 de gener farà cent anys del naixement de Katherine Mansfield. Morta als 34 anys a conseqüència de complicacions de la tuberculosi, Mansfield ha estat àmpliament traduïda al català: se'n poden llegir tots els contes en una edició de Proa (2018), els *Diaris* (L'Avenç, 2018) i una selecció de textos sobre l'ofici d'escriure, *La vida de la vida* (Angle, 2022), editats per Marina Porràs i traduïts per Marta Pera Cucurell.

WIKIPEDIA

'El mètode Grönholm' torna en format llibre

Empúries reedita aquest mes de gener *El mètode Grönholm* per celebrar les dues dècades de l'estrena del gran èxit teatral de Jordi Galceran. Conté el text original (del qual s'han venut 60.000 exemplars en edicions prèvies) i inclou cartells de les seves adaptacions, així com un final alternatiu que s'ha fet servir en alguns muntatges i textos d'un dels seus directors, Sergi Belbel, i del periodista i poeta Andreu Gomila.

Adeu a la narradora Edith Pearlman

La nord-americana Edith Pearlman tenia 60 anys quan va publicar el seu primer recull de relats, *Vaquita and other stories* (1996). Des de llavors va publicar quatre volums més de narracions, entre els quals destaca l'antologia *Visión binocular*, que Anagrama va publicar en traducció d'Amado Diéguez el 2018. Pearlman, que explorava amb subtilitat les vides dels seus personatges urbans i cosmopolites, ha mort als 86 anys.